

[Vivike.]

periode, der er begrænset til 1972. Vi prøver at skaffe 43 mill. kr. til boliger inde på fastlandet for disse mennesker, men jeg vil mene, at vi skal gøre mere. Vi skal gøre så meget som overhovedet muligt for, at der ikke opstår sociale skader, men det vil være ansvarsløst at opretholde byen Qutdligssat.

Lysholt Hansen: I sin tale i går viste hr. J. O. Krag ved nogle eksempler den manglende samarbejdsvilje, vi har været stillet over for fra regeringens side her i tinget. Ét af eksemplerne var behandlingen i finansudvalget af bevillingen af de 100 — nu altså 125 — mill. kr. til landbruget. Hr. J. O. Krag sagde i sin tale i går:

„Derimod er det helt utvivlsomt, at en minister, der søger et beløb i finansudvalget, har pligt til at oplyse, gennem hvilke skøn og beregninger han er nået til dette beløb, men landbrugsminister Peter Larsen nægtede at give oplysning i finansudvalget om de beregninger, der førte til dette beløb.”

Denne påstand har hr. J. O. Krag naturligvis fra mig som mit partis ordfører i finansudvalget, og jeg vil gerne i anledning af det svar, statsministeren gav hr. J. O. Krag, have lov at sige, at hr. J. O. Krags udtalelse naturligvis er rigtig. Jeg er nødt til at sige det, fordi statsministeren i sit svar udtalte:

„Når man siger, at landbrugsministeren ikke har villet give oplysninger, må jeg sige, at jeg ikke tror, det er rigtigt. Det har landbrugsministeren villet, og det har han gjort.”

Det drejer sig nu ikke om, hvad statsministeren tror, men hvad der reelt er sket, og jeg må sige, at landbrugsministeren i hvert fald ikke over for finansudvalget har vist, at han har villet give de oplysninger. Havde han haft den gode vilje, havde vi jo haft papirerne nu, men vi har intet set. Det er derfor helt klart, at han ikke har gjort det; vi har ikke kunnet få de oplysninger, vi ønsker. I det samråd, vi havde om denne sag, og hvor finansudvalget på folketingets vegne skulle tage stilling til en bevilling på 100 mill. kr., som regeringen altså nu kan begynde at bruge af på grundlag af sit regeringsflertal, fordi den alene kunne gennemføre denne sag, svarede land-

brugsministeren, at før man var gået i forhandling, havde man foretaget en bedømmelse, og at et skøn fra det økonomiske sekretariat gik ud på, at beløbet ville ligge mellem 100 og 150 mill. kr. Jeg spurgte så som mit partis ordfører i finansudvalget, om vi kunne få den bedømmelse fra det økonomiske sekretariat, så vi også havde en mulighed for at se, om det beløb, regeringen nåede frem til, er det rigtige. Jeg fik et klart nej fra landbrugsministeren, og jeg svarede:

„Det kan da ikke være rigtigt! Nu har jeg siddet i finansudvalget i så mange år, og jeg har aldrig før været udsat for, at en minister nægter at afgive oplysninger. Jeg tror, det må bero på en misforståelse.”

Men ministeren svarede nej. Jeg har konfereret disse oplysninger af med finansudvalgsmedlemmer og med referatet, og derfor tør jeg sige, at sådan hænger det sammen. Jeg synes ikke, vi kan være tjent med dette, netop fordi vi på folketingets vegne handler om penge, som man kan begynde at bruge, inden der stemmes endeligt om dem ved tillægsbevillingslovens behandling. Vi kan ikke være tjent med, at man i finansudvalget ikke kan få de oplysninger, der giver os en mulighed for rent sagligt at bedømme det grundlag, hvorpå vi skal tage stilling.

Statsministeren sagde i sit svar til hr. J. O. Krag — jeg læser referatet:

„Der er i det hele taget usikkerhedsmomenter knyttet til en beregning af landbrugets tab ved en stabilisering af hjemmemarkedspriserne.”

Det tror jeg er rigtigt, jeg har ikke tvivlet om det, men var det så ikke rimeligt, om det parti, som dog immervæk har en del mandater herinde, også fik mulighed for at bedømme de usikkerhedsmomenter, der er, inden vi skal tage stilling? Jeg synes, vi i denne sag er blevet meget, meget dårligt behandlet. Jeg har aldrig før været udsat for, at vi end ikke kunne få disse reelle muligheder for at se på tingene. Jeg var skuffet over det, for det må dog være sådan, at når finansudvalget skal tage stilling til bevilling af så mange penge, må vi vide, hvor vi er henne, så må vi kunne få svar af ministerene. Det kunne vi ikke i dette tilfælde, og vi har også — uforskyldt, håber jeg, og det tror jeg — haft at gøre